USA TODAY BESTSELLER

HOLLY RENEE

KRÁLOVSTVÍ OHNĚ A OSUDU

Království ohně a osudu

KNIHY HOLLY RENEE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Hvězdy a stíny

Království hvězd a stínů
Království krve a zrady
Království zloby a slibů
Království ohně a osudu

Skrytá říše

Skrytá říše
Dědictví stínů

Připravujeme

Koruna krve

HOLLY RENEE

KRÁLOVSTVÍ OHNĚ A OSUDU

přeložila
Magdaléna Řezáčová

MYSTERY PRESS

2026

TRHLINA
KR
ZEMĚ LIDÍ

KRVAVÉ
KRÁLOVSTVÍ
ONYXOVÝ LES
ÁLOVSTVÍ VÍL

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Holly Renee, 2023
Translation © Magdaléna Řezáčová, 2026
Cover Illustration © Viki Lester, 2026
Cover Art © Lukáš Tuma, 2026
Map © Amanda at Eternal Geekery, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-291-5 (pdf)

Mým čtenářům

Nikdy vám nedokážu dost poděkovat
za vaši přízeň a podporu této série.

1. KAPITOLA

THALIA

Slunce se pomalu vyhouplo nad obzor a jeho záře zbarvila oblohu do ohnivých odstínů. Vzduch kolem mě byl tichý a nehybný. Navenek jsem působila klidně, ale srdce mi bušilo jako zvíře v kleci, snažící se uniknout. Světlo nového dne zahánělo poslední zbytky tmy a mně v žilách koloval strach.

Válka byla na spadnutí.

Zhluboka jsem se nadechla a setřásla úzkost, která mě hrozila pohltit. Svět se měl právě změnit, ale odmítala jsem se nechat strhnout chaosem. Gavril se svou armádou táhl na naše království, odhodlaný zmocnit se toho, co mu nepatřilo. Ostatně jako vždycky. Nehodlala jsem ale dovolit, aby v mých očích spatřil byť jen náznak strachu.

Žádné slitování neprojeví. A já také ne.

Ať jsem se na něj i na svou minulost snažila zapomenout sebevíc, jeho krutá slova a brutální doteky na mně zanechaly cejch stejně trvalý jako jizvy, které mi způsobil. Pokaždé když jsem na něj pomyslela, se mi srdce rozbušilo hrůzou. Rozhodla jsem se však té děsivé panice nepodlehnout.

„Jsi v pořádku?“

Při zvuku Jorahova hlasu jsem sebou trhla a otočila se k němu.

„Ano, nic mi není," odpověděla jsem pevně navzdory neklidu, který mě svíral. „Jen se snažím přichystat na to, co přijde."

Jorah přikývl a očima pozorně přelétl obzor. „Jsme na něj připraveni. A ty taky." Znovu se na mě podíval, ale já rychle odvrátila pohled.

„To ano." Přikývla jsem a snažila se přijmout tu pravdu celou svou bytostí.

Chtěla jsem tomu věřit stejně silně jako on.

Od chvíle, kdy jsem poprvé přišla do Krvavého království, patřil Jorah k mým nejbližším přátelům. Tehdy jsem ovšem byla úplně jinou ženou než dnes.

Teď už jsem nebyla tou vyděšenou, bezmocnou dívkou, ze které si Gavril bral, kdykoli se mu zachtělo. Už jsem nebyla jeho vězeňkyní ani jeho Hvězdami požehnanou. Strach, který ve mně vyvolávala jeho přítomnost, však v mém nitru dále přetrvával. Už nade mnou neměl moc, ale každá část mého těla si stále pamatovala, jaké to bylo, když mě měl ve svých rukou.

„Gavril se tě už ani nedotkne. Nedovolím mu, aby se na tebe byť jen podíval. Ani se k tobě nepřiblíží." Síla v Jorahově hlase se přelila i do mě a ztlumila paniku, která se ve mně zvedala.

„To mi slíbit nemůžeš." Zavrtěla jsem hlavou a znovu se na něj podívala.

Jeho pohled spočíval na mé tváři a pomalu po ní přejížděl. Ještě než promluvil, bolestivě mě sevřelo na prsou.

„Slíbil bych ti tolik věcí, Thalio. Kdybys mi to dovolila."

Zadívala jsem se na svého přítele, válečníka, který toužil bojovat za mě a chránit mě. Jenže mé srdce mu nepatřilo. To už si získal někdo jiný.

Jorah si zasloužil mnohem víc než jen mé přátelství. Jenže víc jsem mu nikdy nabídnout nemohla.

Přistoupila jsem k němu a lehce se dotkla jeho paže. Když jsem vzhlédla do jeho pohledné tváře, dodala jsem tiše: „Jsi skvělý přítel. Ať se stane cokoli, vždycky tu budeme jeden pro druhého."

Přikývl, ale v jeho výrazu se zračila bolest. „Samozřejmě." Usmál se na mě, ale k očím mu úsměv nedosáhl.

„Jorahu…" Natáhla jsem k němu ruku, ale než jsem se ho stačila dotknout, o krok ustoupil.

„Jde o Sorina, je to tak?" Všichni tři jsme byli přátelé už celé roky. Ale když teď jeho jméno zaznělo z Jorahových úst, rozbušilo se mi srdce mnohem divočeji, než to kdy dokázal strach z Gavrila.

„Cože?"

„Vždycky to byl on, že?" Sklouzl pohledem k mým rtům. „Kdykoli je poblíž, vidíš jenom jeho."

„To není pravda." Lež mě pálila na jazyku.

Jorah se zahleděl přes mé rameno. Sledovala jsem jeho pohled a spatřila Sorina, jak spolu s Evrenem prochází ulicemi města. Ani jeden z nich si nás nevšiml a já doufala, že to tak zůstane.

Nechtěla jsem se s ním setkat právě teď, když jsem se snažila najít vnitřní klid. Sorin jako jediný dokázal zbořit všechny mé obranné hradby, aniž by se o to vůbec snažil.

Stačil by mu jediný pohled a uviděl by strach, který mě sžíral. A žádal by po mně věci, které jsem zatím nebyla připravená mu dát.

Přejížděla jsem pohledem po jeho postavě, zatímco mluvil s Evrenem. Měl na sobě koženou zbroj a vypadal každým coulem jako válečník, kterým také byl. Jakmile jsem zahlédla rozhodný výraz v jeho tváři, něco se ve mně zklidnilo.

Sorin by za tohle království položil život. A stejně tak i za mě. Zaplavil mě pocit viny, když jsem si uvědomila, že ve mně vyvolává pocit bezpečí, jaký jsem u Joraha najít nedokázala.

„Už jsou tu!“ V Jorahově hlase zněla panika.

Otočila jsem se, ale příliš pozdě. Ve stejnou chvíli jsem spatřila to, co on – Gavrilovi vojáci se zčistajasna zjevovali přímo v našem království.

Vílí armáda dorazila.

S trhnutím jsem se posadila na posteli a křečovitě zaryla prsty do přikrývky, kterou jsem si tiskla k hrudi. Cítila jsem, jak mi srdce divoce buší, a po zádech mi stékal pot. Všechno se mi to jen zdálo.

Rozhlédla jsem se po své komnatě. Srdce mi tlouklo tak prudce, že jsem jeho údery cítila v každé části těla. Působilo to tak skutečně, jako bych opravdu stála na prahu války a chystala se na střet s nepřítelem.

Ale byl to jen sen. Další připomínka strachu a nejistot, které ve mně stále přetrvávaly.

Připomínka toho, že jsem o Joraha přišla. Náhle se přese mě převalila drtivá vlna bolesti. Sevřela mi hruď a téměř mi nedovolila dýchat. Vina mě tížila jako balvan, drala se mi do hrdla a hrozila, že mě stáhne do nekonečné spirály žalu.

Jorah byl pryč.

Byl pryč a já mu dovolila, aby se mi dostal tak blízko k srdci, až mi pouhá myšlenka na něj vyrážela dech.

Nutila jsem se zhluboka dýchat, dokud mi nezmizela pachuť popela z úst a pocit krve z dlaní. Snažila jsem se setřást poslední zbytky snu a opakovala si, že jsem v bezpečí svého pokoje. Jenže když jsem se rozhlédla kolem sebe, nedokázala jsem se zbavit vnitřního napětí.

V pokoji panovalo ticho a tma a na okamžik jsem se vyděsila, že v místnosti nejsem sama.

Zvedla jsem roztřesenou ruku a vyslala svou moc ke krbu na druhém konci pokoje. Dřevo vmžiku začaly olizovat plameny. Místnost zalilo světlo a já pocítila úlevu, když jsem zjistila, že jsem v pokoji opravdu sama.

Jsi v pořádku, Thalio.

Vstala jsem z lůžka, přešla k oknu a zadívala se na noční oblohu. Hvězdy jasně zářily a jejich jemný svit zaléval krajinu pod nimi. Byl to nádherný pohled a na okamžik jsem v sobě našla záblesk klidu.

Jenže pak mi myšlenky znovu sklouzly k tomu snu a strachu, který mě ustavičně svíral. Noční můra mě pronásledovala noc co noc a nedokázala jsem se jí zbavit.

Znovu jsem se zhluboka nadechla a pokusila se ty vzpomínky zaplašit. Byl to jen sen, opakovala jsem si. Nic víc.

Jenže hluboko uvnitř jsem věděla, že klamu sebe samu. Ten sen působil až příliš skutečně, až příliš živě. Má vina totiž ožila. Spolu s úzkostí se proměnila v neúnavnou bestii, která mě bez milosti rvala na kusy. Požírala každou mou myšlenku i každý nádech a zanechávala po sobě jen prázdnotu a bolest.

Dopadlo by všechno jinak, kdybych Jorahovy city opětovala? Riskoval by tolik, kdyby býval věděl, jak moc mi na něm záleží?

Zavrtěla jsem hlavou, odvrátila se od okna a přinutila se myslet na něco jiného. Přešla jsem ke komodě, roztřesenýma rukama vytáhla knihu a nalistovala místo, kde jsem skončila předchozího večera.

Chvíli jsem četla, ale brzy se mi slova na stránkách začala slévat před očima a myšlenky se mi znovu zatoulaly ke vzpo-

mínkám, které mi nedávaly pokoj. Ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem jim uniknout.

Zaklapla jsem knihu a odložila ji na skříňku. Frustrovaně jsem si promnula obličej.

Povzdechla jsem si a znovu vyhlédla z okna do temné noci v naději, že v ní najdu alespoň špetku útěchy. Jenže místo ní na mě z okenní tabule hleděl jen odraz mého vlastního strachu.

Na ten pohled jsem si už až příliš zvykla.

Čekala mě dlouhá noc.

Stejně jako každá za posledních několik měsíců.

Vtom na chodbě něco zašustilo a já okamžitě zpozorněla. Kroky. Tiché a pomalé. Někdo tam byl. Srdce mi vynechalo úder. Chvíli jsem váhala, pak jsem došla ke dveřím a pootevřela je. Věděla jsem, kdo za nimi čeká, dřív než jsem spatřila jeho tvář.

Na chodbě stál Sorin a očima plnýma starosti si mě prohlížel od hlavy až k patě. Přestože právě vstal z postele, vypadal zatraceně dobře. Světle hnědé vlasy, které obvykle nosil svázané, mu volně splývaly kolem tváře a zvýrazňovaly ostře řezanou čelist, po níž jsem zoufale toužila přejet prsty.

Natáhl ke mně ruku, ale já ucouvla. Pomyšlení, že by mě utěšoval, ve mně znovu probudilo strach.

Toužila jsem po jeho blízkosti. Nutně jsem potřebovala útěchu a pocit bezpečí, které mi dokázal dát jen on. Ale právě to, jak moc jsem ho potřebovala, mě naplňovalo děsem.

Spustil ruku, jako by můj neklid vycítil, ale dál mě upřeně pozoroval. „Thalio," oslovil mě tiše. „Co se stalo? Zas ta noční můra?"

Kousla jsem se do spodního rtu a ustoupila zpátky do bezpečí svého pokoje. „Jsem v pořádku. Jen jsem se potřebovala uklidnit."

„To teda nejsi. Až do svého pokoje jsem cítil, jak ti zběsile buší srdce."

Snažila jsem se nepřikládat jeho slovům větší význam. Jakožto vampýr měl mnohem ostřejší smysly. Se mnou to nemělo nic společného.

„Promiň, že jsem tě vzbudila. Už je to dobré." Začala jsem zavírat dveře, ale Sorin mezi ně rychle vsunul nohu a zabránil mi zaklapnout mu je před nosem.

„Musím se přesvědčit na vlastní oči, že ti nic není." Jeho drsný hlas nepřipouštěl žádné námitky, ale přesto jsem měla chuť se s ním dohadovat.

Pootevřel dveře o něco víc a já si založila ruce na prsou.

„Vždyť jsem ti to právě řekla."

„Promiň, že ti to tak úplně neuvěřím. Pořád opakuješ, že jsi v pořádku, ale nejsi."

Spolkla jsem slova, která se mi drala na jazyk, protože jsem věděla, že má pravdu. Od Jorahovy smrti jsem v pořádku nebyla. Možná ani předtím. Vlastně už od Gavrila.

Ustoupila jsem o krok, abych si od něj vytvořila alespoň trochu odstup, a rozpřáhla ruce, aby si mě mohl pořádně prohlédnout.

„Tak." Pomalu jsem se otočila kolem dokola a znovu se na něj podívala. „Už jsi spokojený?"

„Dobře víš, že ne." Vkročil do mé komnaty, do mého osobního prostoru, a pak za sebou pomalu zavřel.

Najednou se mi zdál pokoj příliš malý, jako by se jeho stěny kolem mě svíraly. Vzduch okamžitě prostoupila Sorinova vůně, takže jsem nemohla vdechovat nic jiného. Omamovala mě. Přestože se mě stále držel strach, dokázala jsem myslet jen na to, jak strašně moc si přeju, aby z mé mysli vymazal úplně všechno kromě sebe.

„O čem se ti zdálo?“ Při té otázce se mu v očích objevila něha, ale já nechtěla, aby se na mě díval takovým způsobem. Svíralo se mi z toho srdce a já si ten pocit nechtěla připustit.

„Už si nepamatuju,“ zalhala jsem. Lži mi přicházely na jazyk mnohem snáz než pravda.

„Nevěřím ti.“ Pohledem přejížděl po mém těle, jako by sledoval každou sebemenší reakci. „Zase ten stejný sen?“ Chvíli čekal na odpověď, ale mlčela jsem. „O té bitvě?“

„To není tvoje věc, Sorine.“ Odstoupila jsem od něj a přešla k posteli. Teprve v tu chvíli mi došlo, že mám na sobě jen spodní prádlo a blůzku, kterou jsem si večer samou únavou ani nesvlékla. Rychle jsem ji stáhla níž a znovu se k němu otočila. Na rtech mu pohrával sotva znatelný úsměv.

„Samozřejmě že je.“ Sklouzl očima po mých odhalených stehnech. „Jsi moje kamarádka. Patříš k mým nejlepším přátelům. Nemůžeš po mně chtít, abych o tebe přestal mít starost.“

Věděla jsem, že má pravdu a že se k němu nechovám fér. Jen jsem netušila, jak s ním o tom, co mě v nitru sžíralo, mluvit.

Nevěděla jsem, jak mu vysvětlit, že mě vzpomínka na přítele, o kterého jsme přišli, pronásleduje víc než všechny ostatní. A že po jeho útěše toužím, ale zároveň mě ta představa děsí až k smrti.

Když jsem si připustila pravdu, která mi bez ustání drásala nitro, usadil se mi v útrobách strach, jaký jsem dosud nepoznala. Byla jsem totiž vděčná za to, že jsem ztratila Joraha, a ne Sorina. Vděčná, že jsem nepřišla o muže stojícího přede mnou, i když jsem se na něj teď sotva dokázala podívat.

Jorahova smrt patřila k tomu nejhoršímu, co mě kdy potkalo, a přesto se mi ulevilo, že zemřel on, a ne Sorin. Pocit viny mě rozežíral až do morku kostí a hrozil, že mě pohltí.

Když jsem však k Sorinovi zvedla oči, uvědomila jsem si, jakou o mě má starost. Stál přede mnou a hleděl na mě, jako by nebažil po ničem jiném než zaplnit prázdnotu v mém nitru a pomoct mi zapomenout na všechno, co mě pronásledovalo. Jen kdybych mu to dovolila.

„Mám o tebe strach."

Přistoupil o další krok blíž a znovu tak zmenšil vzdálenost mezi námi. Zhluboka jsem se nadechla a naplnila si plíce jeho vůní.

Zaplavily mě vzpomínky na jeho doteky, jeho tělo přitisknuté k mému.

Pronásledovaly mě téměř stejně jako všechny ostatní.

„Měl bys jít." Kývla jsem ke dveřím a objala se pažemi, jako bych se chtěla ochránit před chladným nočním vzduchem i před nutkáním natáhnout k němu ruku.

„Jak si přeješ," odvětil, ale nepohnul se z místa. Stál a k ničemu mě nenutil, jen mi trpělivě dával možnost své rozhodnutí přehodnotit.

„Přeju." Přikývla jsem a zaryla prsty do svých předloktí.

Hvězdná znamení na pažích mi jemně vibrovala pod kůží, ale na ten pocit v Sorinově přítomnosti jsem si už dávno zvykla.

„Dobře." Odhrnul si z tváře neposlušný pramen vlasů a zastrčil si ho za ucho. Prsty mě pálily touhou udělat totéž. „Kdybys mě potřebovala, víš, kde mě najdeš."

„Jasně." Přikývla jsem a v duchu se modlila, aby necítil, jak zběsile mi buší srdce.

Zhluboka si povzdechl a otočil se. Při pohledu na jeho záda mě bodlo u srdce. Nechtěla jsem, aby odešel. Každá část mého těla žadonila, aby zůstal.

Nedělej to.

Nepros ho.

Zamířil ke dveřím a můj dech jako by odcházel s ním.

S každým jeho krokem ve mně sílila panika.

„Sorine." V mém hlase zaznělo zoufalství a věděla jsem, že ho nejen slyší, ale i vidí ve výrazu mé tváře.

Ztuhl a pak se přes rameno ohlédl zpátky na mě. „Ano, Thalio?"

Polkla jsem a vyhnula se jeho pohledu, když mi ze rtů konečně sklouzla otázka: „Zůstaneš? Jen pro dnešní noc." Slova se ze mě překotně hrnula. „Jen dokud znovu neusnu."

„Stačí říct." Vydal se zpátky ke mně, tentokrát rozhodnějším krokem a s téměř majetnickým zábleskem v očích.

Zamířil rovnou k lůžku, a když mě míjel, chytil mě za ruku a jemně přitáhl k posteli dřív, než jsem si to stihla rozmyslet. Vklouzl pod přikrývku, jako už tolikrát předtím, a přitiskl mě k sobě, dokud jsem hlavou nespočinula na jeho hrudi.

Sorinovo tělo bylo samý sval, pevné a vypracované, ale zároveň hřejivé a uklidňující. Rytmický tlukot jeho srdce tišil neklid v mém nitru. Snažila jsem se v jeho náruči uvolnit, ale ne příliš. Nechtěla jsem se na něj upínat víc, než bylo nevyhnutelné.

„Uvolni se, Thalio," zašeptal a něžně mi odhrnul kudrny z tváře. „Postarám se o tebe."

Právě ten slib mě konejšil i děsil zároveň. Jen Sorin dokázal utišit strach, který mě svíral, až téměř zmizel.

Byl to právě on, bez koho jsem nedokázala žít. A to mě děsilo ze všeho nejvíc.

2. KAPITOLA

SORIN

Hladil jsem Thalii po zádech. Dlaní jsem po nich putoval tam a zpátky tak dlouho, až jsem tu cestu znal nazpaměť, lépe než jakoukoli mapu, kterou jsem kdy studoval.

Stejně důvěrně jsem chtěl poznat celé její tělo. Přál jsem si poznat všechny zákruty její mysli, každou její touhu i každou obavu.

Jenže mi to nedovolila.

Opustil jsem její záda a prsty jí přejel po šíji. Tiše si povzdechla a ten zvuk mi zavibroval v hrudi.

Ležela tak blízko, a přesto mi připadala nesmírně vzdálená.

Jen v takových chvílích jako teď, uprostřed noci, si dovolila klidně spočinout vedle mě.

Považovala to však za slabost.

Ráno se bude tvářit, jako by mě vůbec nepotřebovala, ale oba jsme věděli své.

Pokud to však byl její způsob, jak všechno zvládnout, vyhověl jsem jí. Udělal bych pro ni cokoli.

Mírně jsem se odtáhl, abych jí viděl do tváře. V tu chvíli působila tak pokojně. I ve spánku se mě pevně držela a prsty mi zarývala do těla, ale rty měla uvolněné a dýchala klidně a pravidelně.

Z její krásy se mi až tajil dech. Každý kousek jejího těla mě uchvacoval. Dokonce i jizvy na předloktích, které se tolik snažila ukrýt. Poslední měsíce byly těžké pro nás všechny, ale Thalia prokázala obdivuhodnou sílu a neústupnost. Jenže právě v takových chvílích, když na okamžik odložila masku bojovnice, jsem v její tváři zahlédl zranitelnost, kterou před ostatními tak pečlivě skrývala. A právě ta ve mně probouzela touhu ji chránit.

Při pomyšlení na to, že by jí někdo znovu ublížil, se mi sevřela hruď. Ani svou smrtí nezaplatil Gavril dost za všechno, co jí provedl. Má dychtivost po pomstě zůstala neutišená.

Mučil bych ho, dokud by neprosil o holý život, a nepřestal bych, dokud by mi z jazyka nezmizela pachuť její bolesti.

Jenže tu příležitost jsem nedostal.

Jedinou útěchou mi bylo, že Gavril zemřel právě Thaliinou rukou.

Přesto jsem věděl, že ji vzpomínky na něj stále pronásledují. Ani ty ji však netrápily tolik jako Jorahova smrt.

Nevěděl jsem, jestli se z ní vůbec někdy dokáže vzpamatovat.

V očích měla tolik viny, kterou vůbec neměla nést, a přesto ji zevnitř dál sžírala.

Nevěděl jsem, jak jí pomoct.

Jak zabránit tomu, aby jí v očích vyhasínalo světlo, které jsem na ní odjakživa miloval.

Světlo, které miloval i Jorah.

Snažil jsem se nedovolit vlastní vině, aby mě ovládla, ale nebylo to snadné. Jorahova smrt mi ležela na hrudi jako balvan a nejvíc na mě doléhala ve chvílích, kdy jsem nedržel Thalii v náručí. Jako bych tím, že ji utěšuji, zneuctíval Jorahovu památku.

Jorah Thalii také miloval. Skutečnou hloubku jeho citů jsem nedokázal odhadnout, ale věděl jsem, že je k ní choval. Věděli jsme to všichni.

To však nic nezměnilo na mých vlastních citech k ní.

A navzdory přátelství s Jorahem jsem je nedokázal potlačit.

Naklonil jsem se blíž a zhluboka se nadechl její vůně. Sladký šeřík se mísil s čímsi omamným, co patřilo jen jí. Prsty jsem ji pevněji sevřel na šíji a přitiskl jsem se k její tváři. Zavřel jsem oči a vychutnával si, jak mi její měkký, teplý dech hladí rty.

Teplo jejího těla mě příjemně hřálo, ale já sám jsem se nedokázal uvolnit.

Chtěl jsem si vychutnat každou vteřinu, kdy ji držím v náručí. Zítra mi to mé tělo nejspíš spočítá, ale teď mi na tom nezáleželo.

Lehce se ve spánku zavrtěla a ze rtů jí uniklo zasténání. Sevřel jsem ji o něco pevněji, protože se ve mně zažehla jiskra touhy. Srdce mi uhánělo a přál jsem si, aby se jednou stala mou.

Věděl jsem, že mě od sebe odstrkuje, aby se ochránila před další bolestí, ale touha mi zatmívala rozum.

Nedokázal jsem to potlačit.

Prahl jsem po ní.

Nechtěl jsem s ní sdílet lůžko jen proto, že potřebovala zahnat své noční můry. Chtěl jsem, aby si mě přála mít vedle sebe prostě proto, že po mně taky touží.

Nemohl jsem ji však přinutit, aby mé city opětovala. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo být tu pro ni, kdykoli mě potřebovala, a doufat, že se na mě jednoho dne podívá stejnýma očima jako kdysi.

Protože kdysi se tak na mě opravdu dívala.

A dovolila mi milovat ji způsobem, na který nikdy nezapomenu. Ty vzpomínky mě pronásledovaly pokaždé, když jsem v noci ležel sám ve své posteli a myslel na ni.

Žádná jiná žena ve mně nikdy neprobudila to, co Thalia. Představy o naší společné budoucnosti. Přemítání o tom, jestli naše děti budou mít oči po ní, nebo po mně.

Vydával jsem se na nebezpečnou cestu.

Nedokázal jsem však přestat. Posedlost mě stravovala a měl jsem pocit, že mě drží pohromadě jen Thaliina přítomnost. Sklonil jsem se a něžně ji políbil na čelo. Vychutnával jsem si, jak bezděčně zareagovala tím, že se ke mně ještě víc přitulila.

V té chvíli mi bylo úplně jedno, jakému nebezpečí se vystavuji nebo jakou měla moc mě zranit.

Mysl mi zaplňovala jen ona.

Touha sklonit se a políbit ji na rty se téměř nedala snést, přesto bych se jí nepoddal.

Ne dokud mě sama nepožádá o to, co jsem jí chtěl dát.

Do té doby se budu přidržovat vzpomínek na to, jaké to bylo, když ležela pode mnou, jak chutnaly její polibky a jaký odstín hnědé získávaly její oči ve chvíli, kdy už přede mnou nedokázala nic skrývat.

Zaplavila mě majetnická touha a začala rozleptávat poslední zbytky mého sebeovládání, jichž jsem se křečovitě držel. Zavřel jsem oči a snažil se znovu ovládnout.

Thalia byla v bezpečí. Ležela v mé náruči. Byla v bezpečí a na ničem jiném nezáleželo.

3. KAPITOLA

THALIA

Zamrkala jsem proti ostrému slunečnímu světlu, které zaplavovalo celý pokoj. Už dlouho jsem se neprobudila tak odpočatá a moc dobře jsem věděla, že za to vděčím teplu, které jsem cítila za zády.

Sorin se ke mně tiskl a pevně mě držel. Na zátylku mě hřál jeho mělký dech, paží mě objímal kolem pasu a jedno koleno měl vsunuté mezi mé nohy.

Na okamžik jsem zavřela oči a nechala se unášet pocitem blízkosti. Toužila jsem po něm celým srdcem a o to víc jsem se bála, že o něj přijdu.

Pocit bezpečí, který ve mně vyvolával, tahle slabost… Nesměla jsem si dovolit tolik se na něj spoléhat.

Jakmile bych na něm začala záviset, mohla bych o něj přijít.

A další ztrátu bych neunesla.

To bych už nepřežila.

Bez něj bych nepřežila.

Mírně jsem se pohnula a ucítila jeho koleno mezi svými stehny. Tělem mi projel záchvěv touhy. Bylo to dlouho, co jsem si dovolila něco takového cítit. Co jsem nechala svou touhu naplno rozhořet.

Pořád ve mně doutnala a já dál dychtila po jeho dotecích.

Nemohla jsem popřít, jak na něj moje tělo reagovalo, ani jak mi při každém jeho doteku brněla kůže.

Kdysi jsem se té slabosti nebránila. Dokonce jsem ho o ni sama prosila. Ale to všechno bylo v minulosti.

Opatrně jsem se vymanila ze Sorinova objetí a vyklouzla z postele. Po kůži mi okamžitě přeběhl chladný vzduch. Zachvěla jsem se a rychle si natáhla kalhoty.

Přešla jsem k oknu a vyhlédla ven. Za denního světla jsem dokázala nosit masku a předstírat, že je všechno v pořádku. Jenže když se svět kolem ztišil a snesla se noc, už to dál nešlo.

Ohlédla jsem se na Sorina, který stále pokojně dřímal v mé posteli.

Srdce mě kvůli němu bolelo. Kvůli tomu, s jakou touhou na mě hleděl a zřejmě se jí nikdy nehodlal vzdát.

Zatřásla jsem hlavou, nazula si boty a vyklouzla z pokoje, aniž bych ho probudila.

Na chodbách panovalo ticho, ale sotva jsem vešla do kuchyně, uslyšela jsem Adařin hlas. Mluvila, jako by byla vzhůru už celé hodiny.

Zahnula jsem za roh, cestou popadla jeden koláček a našla Adaru s jejím otcem opřené o dlouhý stůl. Poslouchal ji a na rtech mu pohrával jemný úsměv. Při pohledu na ně mě bodlo u srdce, ale přiměla jsem se to nedat najevo.

Než ho Gavril nechal ležet na prahu Krvavého království, Adara svého otce téměř neznala. Přesto ji bezvýhradně miloval.

Obětoval svůj život, aby neskončila v rukou Vílího království, zatímco můj otec mě právě pro takový osud od narození vychovával.

„Dobré ráno, Thalio," pozdravila mě Adara s úsměvem, sotva mě spatřila. „Vyspala ses dobře?" Významně pozvedla

obočí a mně bylo hned jasné, na co naráží. Věděla, že Sorin strávil noc v mé posteli. Přikývla jsem a zakousla se do koláčku, abych nemusela odpovídat.

„Neviděla jsi dnes ráno Sorina?“ Zazubila se ještě víc a bedlivě sledovala, jak zareaguju. „Měl se sejít s Evrenem, ale má zpoždění. To se mu vůbec nepodobá.“

Spolkla jsem sousto a očima zalétla k jejímu otci. „Neviděla.“

„Hm,“ zamručela a obrátila se zpátky k otci. „Uvidíme se u oběda. S Thalií se půjdeme podívat po Sorinovi a pak mě bude Thalia trénovat.“

Hrome. Úplně jsem na to zapomněla.

Adaru taky trápily noční můry, ale trochu jiné než moje. Nesvíraly ji tak neúprosně jako mě. Jakmile se rozednělo, dokázala je setřást. Dokázala se znovu nadechnout.

Chtěla být připravená pro případ, že by někdy musela znovu bojovat, a tak jsme se spolu domluvily na pravidelném týdenním tréninku.

Jenže když jsem se probudila se Sorinem v posteli, na všechny své povinnosti jsem zapomněla.

Přikývla jsem, ale při těch slovech mě píchlo svědomí, že jí lžu.

„Pojďme raději trénovat. Určitě jen zaspal,“ nadhodila jsem a vyhýbala se jejímu pohledu, zatímco jsme odcházely z kuchyně.

Cestou jsem na sobě cítila její zvědavý pohled. Čekala, až jí řeknu pravdu, ale já jsem se k tomu nedokázala přimět.

Pohybovaly jsme se na nebezpečné hraně a já nechtěla čelit pravdě, kterou uvidím v jejích očích.

„Slíbila jsem Evrenovi, že ho před tréninkem najdu. Říkal, že s ním nutně potřebuje mluvit.“